

J.D.
ROBB

ZÁVAN
SMRTI

Copyright © 2020 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu *Golden in Death*
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím St. Martin's Press
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-579-0

Čas objeví, co chytrá kryje lest.
Kdo chyby tají, sezná hanby trest.

– William Shakespeare
(*překlad F. L. Čelakovský*)

Mysli se utváří ve vzdělání,
snítka se ohýbá, stromek se sklání.

– Alexander Pope

1. kapitola

Doktor Kent Abner zahájil poslední den svého života v dobrém rozmaru a spokojeně.

Jak bylo jeho zvykem ve dnech, kdy měl volno, vyprovodil svého manžela, s nímž oslavil už sedmařicáté výročí, polibkem do práce a usadil se v županu k další kávě a křížovce na příručním počítači, zatímco v pozadí hrála Mozartova *Kouzelná flétna*.

Měl v plánu proběhnout se v Hudson River Parku, protože duben 2061 byl mírný a plný květů. Pak hodlal zaskočit do posilovny, zacvičit si s činkami, osprchovat se a najíst se v kavárně.

Cestou domů koupí čerstvé květiny, navštíví trh, sežene olivy, které měl Martin tak rád, a vybere i několik druhů sýra. Nakonec se zastaví v pekárně pro bagety a pár dalších věcí.

Až Martin dorazí domů, otevřou si láhev vína, sednou si spolu, popovídají si a povečeří pečivo se sýrem. Nechá Martina vybrat, jestli chce jíst doma, nebo někde v restauraci, a snad je čeká i romantické zakončení dne – pokud Martin nebude příliš unavený.

Často žertovali, že se Kent jako pediatr zabývá andělskými nemluvnaty a dětmi, zatímco Martin jako ředitel soukromé dvanáctileté základní a střední školy prostrídává roztomilé děti s hormony zmítanými a náladovými teenagery.

Ale oba jejich práce bavila, jak si Kent s uspokojením pomyslel, zatímco vpisoval slovo do dvacátého prvního sloupce křížovky.

Toxický.

Strávil s křížovkou příjemnou hodinku a poklidil v kuchyni, zatímco se jejich domem ve West Village dál linuly tóny hudby.

Převlékl se do běžecského úboru a vzal si lehkou mikinu. Sbalil si tašku do posilovny s tím, že si ji před proběhnutím uloží do tamější skříňky.

Když zatahl její zip, zazněl domovní zvonek.

Kent s pobrukováním odnesl tašku do obývacího pokoje a položil ji na pohovku korálového odstínu, kterou si s Martinem vybrali, když si před půl rokem nově zařizovali bydlení.

Ze zvyku se podíval na monitor u dveří a uviděl známou doručovatelku s malým balíčkem.

Odemkl a otevřel.

„Dobré ráno!“

„Dobré ráno, pane doktore. Něco vám nesu.“

„Vidím. Jentaktak jste mě zastihla.“ Vzal si od ní balíček a usmál se na ni. Na Bedford Street se šířila pomstychtivá árie Královny noci z druhého jednání. „Dnes máme krásně!“

„To máme. Pěkný den,“ dodala doručovatelka a obrátila se k odchodu.

„Vám taky.“

Kent zavřel dveře a cestou do kuchyně si prohlížel balíček. Jelikož byl adresován jemu, otevřel zásuvku s noži. Zpáteční adresa byla někde v Midtownu, s názvem obchodu „Co se třpytí“, který mu nic neříkal.

Dárek? pomyslel si a rozřízl krabici.

Uvnitř na něj čekala další krabička. Malá, prostá, z tmavé imitace dřeva s hladkým povrchem a malým zámkem. Nechyběl klíček na tenkém řetízku.

Kent krabičku udiveně postavil na stůl a odemkl zámek.

Uvnitř, na černém polštářku, spočívalo malé – na první pohled laciné – zlaté vejce, přidržované na místě háčkem.

„Co se třpytí,“ zabručel Kent a uvolnil háček. Když se pokusil otevřít víčko vejce, trochu se zadrhlo. Zabral větší silou.

Neviděl výpary, ani je necítil. Ale okamžitě na sobě poznal jejich účinky – hrdlo se mu neprodyšně uzavřelo a ucply se mu plíce. Začaly ho pálit oči a jeho vypracované svaly se rozechvěly.

Vajíčko mu vypadlo z prstů a Kent se poslepu obrátil k oknu. Vzduch. Potřeboval vzduch. Zakopl, upadl a pokusil

se odplazit z dosahu nebezpečí. Zvedl se mu žaludek a vyzvrátil lehkou snídani, kterou si dal s manželem. Bojoval s palčivou bolestí a snažil se odsunout po zemi dál.

Nakonec se ale zhroutil v křečích, ve chvíli kdy Mozartova královna zazpívala vysoké *f*.

Poručík Eva Dallasová stála za jasného jarního dne nad tělem doktora Kenta Abnera. Dopadalo na něj pozdně odpolední světlo od okna, které se mu nepodařilo otevřít. Paprsky slunce zalévaly i kaluže tělních tekutin a plastové úlomky.

Mrtvý ležel na zádech, ačkoliv pohmožděniný na čele a spánku naznačovaly, že padl na obličej. Pohled jí oplácely červené, opuchlé a skelné oči.

Eva jasně viděla šmouhy tělních tekutin, jež rozetřel nohama, rukama i koleny. Na kuchyňské podlaze se křižovaly šlápoty od krve, žluči a zvratků.

Pomyslela si, že tohle místo činu je zatraceně narušené.

„Poslouchám, strážníku Ponci,“ oslovila policistu, který dorazil na místo jako první.

„Oběť je Kent Abner, lékař. Bydlí tady s manželem. Dneska měl volno. Manžel – to je taky doktor, ale Ph.D., Martin Rufty, ředitel Akademie Theresy A. Goldové – přišel domů kolem čtvrtý a uviděl tělo. Prošel přímo přes ty louže, poručíku, otočil tělo a dokonce se ho snažil oživit, než zavolal zdravotníky.“

Strážník, statný veterán, zavrtěl hlavou. „Přijeli a všechno tu pošlapali, než zavolali nás. Udělali jsme, co se dalo, abysme to tady pak zajistili. Je po smrti několik hodin. Podle zdravotníků byl studenější a tuhejší. A vypadá to, že zemřel na otravu.“

„Kde je manžel?“

„Nahore s mým kolegou. Je na tom špatně.“

„Dobře. Počkejte na další pokyny.“ Eva se otočila ke své kolegyni.

„Peabodyová, já si vezmu na starost tělo. Najděte záznamy bezpečnostního systému a podívejte se na ně.“

„Jasně.“ Peabodyová v růžových kovbojských kozačkách opatrně odkráčela, zatímco Eva otevřela terénní soupravu a sklonila se k mrtvole.

Už byla zaizolovaná, takže jen zapnula záznamník a vytáhla identikit, aby potvrdila totožnost oběti.

„Obětí je Kent Abner, bytem na téhle adrese, věk šedesát sedm let. Pohmožděniny a tržné rány na čele, levém spánku a taky na levém koleně. Zřejmě vznikly při pádu. Popáleniny na palcích obou rukou. Tělo je ztuhlé. Oči jsou zarudlé a oteklé.“

Opatrně otevřela ústa oběti. „Stejně jako jazyk. Vypadá to jako... trochu pěny a slin, zvratky. V nose má krev a hleny, teď už zaschlé.“

Vzala do ruky další přístroj. „Čas smrti: devět čtyřicet tři. Peabodyová! Přehrejte si záznamy z rána. Podívejte se, jak odchází manžel, a zjistěte, jestli sem pak nepřišel někdo další.“

„Pár minut po čtvrté přichází muž v tvídovém saku – kolem pětašedesáti, necelých sto devadesát centimetrů, zhruba osmdesát kilo. Nese kufřík, který je támhle na zemi. Otevřel si kartou a kódem. A v šestnáct deset pouští dál zdravotníky. Strážníci dorazili v šestnáct šestnáct.“

Peabodyová vyhlédla zpoza dveří, tmavé vlasy stažené do krátkého ohonu. „Podívám se na ráno.“

Eva pokračovala v obhlížení těla. „Žádná obranná ani útočná zranění. Na hlavě a koleně jsou pohmožděniny – možná od úderu, ale spíš od pádu. Má pevnou postavu, vypadá to, že je silný. Ten by se nevzdal bez boje, kdyby k tomu měl příležitost. Že by něco snědl nebo vypil?“

„Stejný muž – to je určitě manžel – odchází v sedm dvacet. A... nějaká žena v uniformě Globální pošty a zásilek. Zvoní v devět třicet šest. Oběť otvírá – chovají se k sobě přátelsky, jako kdyby se znali. Oběť odnáší balíček dovnitř, doručovatelka odchází.“

Eva vstala a přešla k pultu. „Standardní balík? Řekněme osm krát osm centimetrů?“

„Ano. Projíždím další záběry – mezi doručením a návratem manžela tu nikdo jiný nebyl.“

Peabodyová vešla do kuchyně.

„Tady je nůž na otvírání balíků. Zemřel sedm minut po převzetí zásilky. Přinesl ji sem,“ řekla Eva. „Otevřel ji. Vytáhl tuhle druhou krabičku – laciná imitace dřeva, malý zámek a klíček. Otevřel ji. Na podlaze jsou rozbité kousky nějakého barevného materiálu – lesklá zlatá barva, možná zvenku, bílá z vnitřní strany. Možná nějaký tvrdý plast. Něco v té krabičce bylo. Otevřel ji a... Sakra.“ Couvla. „Zavolejte chemiky.“

„Krucí.“

„Manžel není mrtvý. Ani zdravotníci nebo strážníci. Ať to bylo cokoli, určitě se to dostatečně rozptýlilo, ale zavolejte je a řekněte jim, že tu máme neznámou jedovatou látku.“

Eva otočila balíček a přečetla si zpáteční adresu.

„Co se třeptá.“ Prověřila ji. „Vymyšlené jméno i adresa.“

„Chemici jsou na cestě,“ oznámila Peabodyová. „Doporučují nám, abychom vyklidily dům.“

„Na to je pozdě. Sedm minut, Peabodyová. Odečtete pár minut, než došel sem, vzal nůž a otevřel balíček. Zemřel prakticky okamžitě po otevření té krabičky. Před sedmi hodinami.“ *Přesto*, pomyslela si. „Ať strážníci Carmichael a Shelbyová zajedou do Globální pošty a zásilek a zjistí, kdy přijali tuhle zásilku, kdo ji podal a jestli mají nějaké záběry z kamer. Pak se spojte s márnicí a upozorněte je, že možná máme nebezpečnou mrtvolu.“

„Dallasová, dotýkala jste se ho.“

„Byla jsem zaizolovaná,“ připomněla jí Eva. „Dotýkal se ho i jeho manžel a zdravotníci. Ať ho zabilo cokoli, odvedlo to svoji práci. Je po všem.“

Chvíli jen tak stála, vysoká, štíhlá žena s nakrátko ostříhanými hnědými vlasy, hnědýma policajtskýma očima, v kožené bundě bronzového odstínu a kvalitních hnědých botách.

Základní bezpečnostní opatření, pomyslela si.

„Půjdu se umýt, čistě pro jistotu. Potom si promluvíme s manželem. To, co měl na sobě, když se dotkl oběti, dáme do pytle pro chemický oddíl.“

Vzala si terénní soupravu a vykročila do koupelny. „Nejdřív zavolejte té zásilkové službě. Potřebujeme si promluvit s doručovatelkou.“

Je docela pozdě, pomyslela si, zatímco omývala sebe i svoji výtvaru ve stylové koupelně s kaštanově hnědými stěnami.

Podle pravidel manželství – která sama sestavila a sama taky vynucovala jejich dodržování – by se měla ozvat svému manželovi. Roarke chápal, že v jejím zaměstnání často neplatí pracovní doba, ale člověk musí dodržovat pravidla.

Ve dveřích se objevila Peabodyová. „Carmichael a Shelbyová jedou do GPZ a já už znám jméno doručovatelky na téhle trase. Lydia Merchantová. Skončila jí směna, ale mám na ni kontakt.“

„Zatím ji prověřte. Případá mi nepravděpodobné, že by zásilku doručila sama, kdyby se rozhodla odpravit nějakého zákazníka, ale lidi dokážou dělat pěkné hlouposti.“

Počkala na chemický tým a podvolila se oskenování, aby se ujistila, že se na ni z mrtvol nedostal nějaký jed. Když vrchní technik trval na okamžitém odběru vzorku krve, napadlo ji se vzepřít, ale pak si pomyslela, že je lepší být opatrný než později litovat, a čím dřív to celé proběhne, tím dřív to bude mít za sebou.

Jakmile si ověřili, že je v pořádku, zamířila s Peabodyovou nahoru za manželem oběti.

„Lydia Merchantová, dvacet sedm let,“ řekla Peabodyová cestou do schodů. „U GPZ je zaměstnaná šest let. Čisté zaměstnanecké záznamy i rejstřík.“

„Stejně si s ní promluvíme.“

Ruftyho oblečení už bylo uloženo v pytlích a zaizolováno. Seděl na širokém křesle v ložnici zařízené odstíny tmavě červené a zlaté barvy, v šedivých teplácích a námořnický modrém bavlněném tričku se zlatým nápisem TAG na prsou, a v obličeji se mu zračil šok a zármutek.

Měl pěstěnou hnědou bradku s plavými proužky, které odpovídaly střapatým vlasům. Byl to vysoký, štíhlý muž s dlouhým úzkým obličejem a tmavýma, momentálně usleznýma očima.

Podobně jako mrtvý měl na prostředníku levé ruky prsten z bílého zlata. Pevně svíral ruce, jako kdyby byly tím jedním, co ho udržuje v provozuschopném stavu.

Eva kývla na strážníka, který tu s ním seděl.

„Začněte s kolegou obcházet sousedy. Zajímá mě, jestli někdo něco neviděl. Jestli jste se dotkl těla nebo čehokoliv na místě činu, nechte se vyšetřit chemickým oddílem.“

„Ano, madam.“ Strážník se ohlédl na Ruftyho. „Chtěl zavolat jejich dětem, ale zatím jsem mu to nedovolil. Ten se těla určitě dotkl, madam.“

„K tomu se dostaneme. Vezměte s sebou dolů to oblečení a dejte ho chemikům. Ať jeden z nich přijde sem a vyšetří ho.“

Přistoupila k Ruftymu a posadila se do hlubokého červeného křesla naproti němu. „Pane doktore, jsem poručík Dallasová. Tohle je detektiv Peabodyová. Upřímnou soustrast.“

„Potřebuju... potřebuju zavolat dětem. Naším dětem. Musím...“

„Za chvíli se s nimi budete moct spojit. Vím, že je to pro vás těžké, ale potřebujeme vám položit pár otázek.“

„Přišel... přišel jsem domů. Zavolał jsem něco jako *Bože, Kente, to byl den. Dáme si pořádný drink*.“ Zakryl si dlouhý úzký obličej dlouhými úzkými rukama. „Šel jsem dozadu do kuchyně a... Kent. Ležel tam na zemi. Byl... snažil jsem se... nedokázal jsem... Byl...“

Peabodyová se předklonila a vzala ho za ruku. „Je nám to moc líto, pane doktore. Nemohl jste nic dělat.“

„Ale...“ Otočil se k ní a jeho pohled, jak si Eva pomyslela, říkal: *Pomozte mi. Vysvětlete mi to. Zastavte to.*

„Nerozumím. Byl úplně zdravý. Pořád mě pobízel, ať víc cvičím a jím zdravěji. Byl naprosto fit. Nechápu to. Po ránu se chtěl proběhnout. Když má volno, vždycky chodí běhat. A když ordinuje, chodí aspoň v obědové pauze, pokud to stihne. Chtěl doluštit křížovku a jít se proběhnout.“

„Pane doktore.“ Eva počkala, až se jeho zničené hnědé oči podívají do jejích. „Očekávali jste dneska nějaký balíček? Nějakou zásilku?“

„Já... nevím. Nic mě nenapadá.“

„Objednali jste si někdy něco z obchodu s názvem Co se třpytí?“

„Myslím, že ne.“

„Vozí vám balíčky Globální pošta a zásilky?“

„Ano. Ano, nosí nám je Lydia. Ale já...“ Přitiskl si prsty ke spánkům. „Myslím, že jsme si nic neobjednali. Na nic si nevzpomínám.“

„To je v pořádku. Dívejte se na mě, pane doktore. Napadá vás někdo, kdo by vašemu manželovi přál něco zlého?“

„Cože?“ Trhl sebou čerstvým šokem. „Kentovi? Ne, ne. Všichni měli Kenta rádi. Všichni. Nerozumím.“

Eva reagovala na jeho zvýšený tón s naprostým klidem. „Někdo z jeho ordinace, ze sousedství.“

„Ne, ne. Kent měl vlastní praxi. Léčil malé děti. Všichni jsou tam spokojení. Moc hezky se o svoje pacienty staral. Můžete se zeptat,“ dodal přeskakujícím hlasem. „Můžete se zeptat všech. Všech lidí, co tam pracují. Mají Kenta moc rádi!“

„Dobře. Byli jste dlouho manželé. Měli jste nějaké problémy?“

„Ne. Ne. Milujeme se. Máme děti. Vnoučata. Musím zavolat našim dětem.“

Když se rozplakal, Peabodyová si přesedla vedle něj. „Vím, že je to tvrdé. Zmínil se Kent o někom, kdo mu dělá starosti? Neříkal něco o někom nebo o něčem, co ho rozrušilo?“

„Ne. Na nic si nevzpomínám. Ne. Nerozumím. Co se stalo? Co se stalo? Ublížil mu snad někdo?“

„Pane doktore.“ Eva neměla jinou možnost než odpovědět na rovinu. „Domníváme se, že doktor Abner dnes ráno obdržel balíček s jedem, který způsobil jeho smrt.“

Ruftymu se dál koulely slzy po tvářích, ale prudce se narovnal. „Cože? Co? Chcete říct, že Kenta někdo zabil? Někdo poslal do našeho domu, do našeho domova něco, co ho zabilo?“

Ozvalo se zaklepání, Eva vstala a pustila dovnitř technika v bílé kombinéze. „Musíme dodržovat bezpečnostní opatření.

Potřebujeme, abyste souhlasil s oskenováním a odběrem krve, protože jste se dotýkal těla doktora Abnera. Balíček, který ráno otevřel, pravděpodobně obsahoval jed.“

„To není možné,“ odmítl Rufty okamžitě a s jistotou. „To by nikdo neudělal. Neudělal by to nikdo, kdo znal Kenta.“

„Musíme být opatrní,“ zopakovala Eva a zahleděla se mu přímo do očí. „Uděláme všechno, co bude v našich silách, abychom zjistili, co se stalo vašemu manželovi.“

„Miloval jste ho,“ dodala Peabodyová mírně. „Určitě chcete udělat všechno, aby vyšla najevo pravda.“

„Jistě. Dělejte, co musíte. A prosím, bože, prosím, nechte mě pak zavolat dětem. Musím si s nimi promluvit.“

Eva počkala na oskenování a analýzu krevního vzorku. Ať Kenta Abnera zabilo cokoliv, daná látka se rozptýlila dřív, než se k tělu přiblížil někdo další.

„Teď můžete zavolat dětem,“ řekla Eva Ruftymu. „A můžete se na několik dní přesunout někam jinam? Bylo by nejlepší, kdybyste nezůstával tady.“

„Můžu bydlet u dcery. Je blíž. Syn žije v Connecticutu, ale Tori s rodinou jsou jen pár bloků odtud. Můžu bydlet u Tori.“

„Zajistíme vám odvoz, jakmile budete připravený.“

Rufty zavřel oči. Když je zase otevřel, slzy zmizely a místo nich se jeho oči zablýskly ocelovým odhodláním. „Potřebuju vědět, co se stalo mému manželovi. Otcí mých dětí. Muži, kterého jsem čtyřicet let miloval. Jestli mu někdo ublížil, potřebuju vědět kdo. A potřebuju vědět proč.“

„Je naším úkolem najít na vaše otázky odpověď, pane doktore. Jestli vás něco napadne,“ dodala Eva, „cokoliv, můžete mi zavolat.“

„Byl to hodný člověk. Musíte to pochopit. Velice hodný člověk. Láskyplný. V životě nikomu neublížil. Všichni měli Kenta rádi. Milovali ho.“

Někdo ne, pomyslela si Eva.

„Věřím mu,“ poznamenala Peabodyová, když konečně opustily místo činu. „Šokovalo ho to a doopravdy neví o ničem nebo o nikom, kdo by si přál Abnerovu smrt.“

„Souhlasím, ale manžel nemusí vždycky vědět všechno. Musíme se na Abnera podívat do hloubky, na jeho práci, zvyky, koníčky. Na mimomanželské vztahy.“

Peabodyová přikývla a ohlédla se na pěkný dům z hnědých kamenů, s malou předzahrádkou s kvetoucími tulipány. „Bylo by to ještě horší, kdyby měl prostě smůlu, chápete. Kdyby to byla náhodná vražda.“

„Mnohem horší. Ale balíček byl adresovaný konkrétně jemu, tak se podíváme konkrétně na něj. Teď si promluvíme s tou doručovatelkou.“

Peabodyová naprogramovala do palubního počítače adresu. „Cítíte se dobře, vidíte?“

„Jsem v pohodě. Upíři mi přece vysáli krev a provedli analýzu.“

„Jo, ale budu klidnější, až určí ten jed.“ Peabodyová se podívala z okna a zamračila se. „Ležel tam dlouho. Na tom je dobré, že ať šlo o cokoli, stihlo se to rozplynout, takže nikdo z nás nejsme po smrti. Špatné na tom je, že tam ležel hodiny.“

„Jo, a zamyslete se nad tím. Někdo zařídil doručení na ráno, protože věděl, že tam nikdo nepřijde dřív než odpoledne. Vypadá to na konkrétní cíl. Někdo chtěl zabít jenom Abnera.“

Eva se zařadila do provozu a přijala na náramkovém počítači hovor od strážníka Shelbyové. „Co máte, Shelbyová?“

„Vystopovali zásilku ke schránce ve West Houstonu, madam. Prošla samoobslužným podáním po zavírací hodině, v deset večer.“

„Co bezpečnostní kamera?“

„Je tam, madam. Ale měla poruchu od dvaceti jedna padesáti osmi do dvaceti dvou nula dvou.“

„Jen idiot by to označil za shodu okolností.“

„Ano, madam. Strážník Carmichael, který není idiot, požádal oddělení elektronické detekce o prozkoumání kamery a jejích záběrů. Pokud se nicméně vyklube idiot z vraha, zaplatil doručení kreditním účtem z videofonu. Platba odešla z účtu na jméno Brendina A. Coffmanová, osmdesát jedna let, byt 1A na adrese Bleecker Street 38.“

„Prověříme ji. Dobrá práce, Shelbyová.“

Peabodyová ani neměla čas chytit se madla, než Eva strhla volant a zahrnula za roh.

„Sežeňte soudní povolení,“ pokynula Eva své kolegyni. „Musíme se podívat na historii plateb té Coffmanové.“

„Brendina A. Coffmanová,“ přečetla Peabodyová z příručního počítače, zatímco se Eva prodírala provozem k Bleeker Street. „Padesát osm let vdaná za Roscoea Coffmana. Na současné adrese bydlí třicet jedna let. Byla účetní u Loamese a Gardnera – páni – padesát devět let. Za posledního půl století žádný škraloup, jen pár zádrhelů, když jí bylo přes dvacet. Výtržnické chování a napadení. Mají tři potomky – syna, dceru a syna, věk padesát šest, padesát tři a čtyřicet osm. Šest vnoučat ve věku od jednadvaceti po deset let.“

„Začněte prověřovat i ostatní,“ přikázala Eva. „Nebude to idiot,“ dodala. „Takové štěstí mít nebudeme. Ale proveďte je.“

„Dobře. Nejstarší syn je rabín Miles Coffman z chrámu Šalom, jednadvacet let ženatý s Rebekkou Geene Coffmanovou – ta učí na hebrejské škole přidružené k chrámu. Mají tři děti – dvacet, osmnáct a šestnáct let, dcera, syn a syn. Žádný škraloup u dětí, čistý trestní rejstřík u rodičů.“

Jelikož Eva nenašla místo k zaparkování, přes podráždění ostatních řidičů zastavila v druhé řadě, nevšímala si troubení a rozsvítila ceduli s nápisem VE SLUŽBĚ.

„Pokračujte,“ pobídla Peabodyovou, když vystoupila a podívala se na masivní bytový dům. Tři patra, vybledlé cihly, žádné graffiti, čistá okna – některá z nich otevřená do chladného jarního večera.

„Marion Coffman Blacková, provdaná za Francise Xaviera Blacka, už dvacet tři let – ne, dnes je to dvacet čtyři, všechno nejlepší k výročí. Už dvacet let zaměstnaná jako účetní ve stejné firmě, kde pracovala její matka. Pár škraloupů po dvacítce za nelegální protesty, ale od té doby nic. Syn, dvacet jedna let, studuje na Notre Dame, dcera, devatenáct let, taky na Notre Dame.“

„Počkejte s tím,“ řekla Eva, když se přesunuly k šedivému vchodu do bytu 1A.

Slušné zabezpečení, ale nic nóbl, pomyslela si. Stiskla zvonek.

Žena, která otevřela, vypadala na jednaosmdesát let velice dobře. Měla inkoustově černé vlasy, které by se podle Evina odhadu nepohnuly ani v hurikánu, rty s červenou rtěnkou, zvýrazněné líce a silně naličené oči.

Byla oblečená do tmavomodrých koktejlových šatů s vysokým límcem a dlouhými rukávy a přejela Evu a Peabodyovou zamračeným pohledem oříškově hnědých očí.

„Nic nekupujeme.“

„My nic neprodáváme,“ odpověděla Eva a zvedla odznak.

Brendina pod líčením zbledla jako stěna. „Joshua.“

„Ne, madam,“ ozvala se Peabodyová rychle. „Nejde o vašeho syna. Syn paní Coffmanové Joshua pracuje u policie,“ dodala směrem k Evě. „Nejsme tu kvůli seržantu Coffmanovi, madam.“

„Dobře. Dobře. Tak proč tu jste?“

„Mohly bychom na chvíli dál?“ zeptala se Eva.

„Jsme na odchodu – jestli se Roscoe konečně přestane parádit.“

„Vynasnažíme se vás příliš nezdržet.“

Brendina přikývla a ustoupila, aby je nechala vejít přímo do naklizeného obývacího pokoje. *Tak naklizeného,* pomyslela si Eva, *že odtud smítka prachu jistě sama utíkají hrůzou.* Nábytek byl starý, patrně pořízený po svatbě, ale dokonale naleštěný. Pohovku dusilo půl tuctu nazdobených polštářků.

U stěny stál klavír s vyskládanými rodinnými fotografiemi.

Ve vzduchu bylo cítit vůni citronu.

„Ty krajky jste vyšívala vy, madam?“ Peabodyová, sama zdatná v ručních pracích, se obdivně zadívala na polštáře. „Opravdu krásné.“

„Navezla mě do toho snacha a teď už nedokážu přestat. O co tedy jde?“

„Paní Coffmanová, poslala jste zásilku Kentu Abnerovi, určenou k dodání dnes ráno?“

„Proč bych to dělala? Žádného Kenta Abnera neznám.“

„Platba odešla z vaší kreditky.“

„Nechápu proč, když jsem nic neposlala.“

„Možná byste se na to měla podívat, když už jsme tady.“

„No dobře, dobře. Roscoe, zase přijdeme pozdě! Čekám na toho chlapa desítky let. Nedokáže nikam přijít včas. Dcera má čtyřiaadvacetileté výročí svatby,“ dodala cestou k uklizenému stolku a sedla si k minipočítači. „Vzala si katolíka. Nečekala jsem, že to vydrží, ale Frank je hodný člověk, dobrý otec a ona je s ním šťastná. Takže jsme – no tohle, sakra!“

A je to tady, pomyslela si Eva, když se Brendina otočila.

„Tu zásilku mi opravdu naučtovali. Je to ale omyl – prý jsem ji poslala v deset hodin včera večer. Tou dobou jsem seděla v posteli a dívala se na *Junkpile* – nebo jsem se aspoň snažila dívat, protože Roscoe chrápe, jako když jede nákladní vlak. Udržuju si přehled o všech výdajích. Dělala jsem účetní víc let, než jste vy dvě vůbec na světě!“

„O ničem z toho nepochybujeme, paní Coffmanová.“

Ale Brendinina zlost ještě nedosáhla vrcholu.

„GPZ o mně ještě uslyší, to mi věřte.“ Založila si ruce v bok a probodávala pohledem Evu, jako kdyby to byla její vina. „A doufám, že to napraví. Moc by mě zajímalo, jak se někdo dostal k mým údajům, jestli se stalo právě tohle. Nebo že by nějaký lajdák v GPZ zmáčknul špatnou klávesu?“

„Podle nás jde o tu první možnost.“

„Okamžitě změním kódy, to si buďte jisté! A řeknu synovi, ať se na to podívá. Je policista.“

„Ano, madam. Řekněte mu, ať se spojí se mnou. Poručík Dallasová na policejním ústředí. Můžete mi zatím říct, kdo by mohl mít přístup k vašemu účtu?“

Brendina zvedla ukazováček a poklepala se jím do hrudní kosti. „Já. A Roscoe, ale ten má vlastní účet a moje kódy zná jenom pro případ, že by se něco stalo. Stejně jako já znám jeho. Roscoe!“

„Přestaň tak křičet, prosím tě. Proboha, Brendi, vždyť už jdu.“

Když se objevil, Evu napadl termín *štramák*. Měl na sobě světle modrý oblek s bílými proužky, bílou košili a zářivě červenou kravatu s odpovídajícím kapesníčkem v kapse. Stříbrné vlasy si sčesal dozadu – třpytily se jako měsíční svit na vodě. Stříbrný knírek měl dokonale zastřížený a upravený.

Barva jeho očí odpovídala odstínu obleku.

„Neřekla jsi, že máme společnost.“ Široce se na ně usmál.

„To není společnost, ale poldové.“

„Joshuovy známé?“

„Ne, pane,“ odpověděla Eva. „Jsme tu kvůli balíčku, který byl doručen dnes ráno. Doručení bylo účtováno vaší ženě.“

„Co jsi poslala, Brendi?“

„Nic! Někdo se mi naboural do účtu.“

Podíval se na ni s láskou a mírným údivem. „Jak to dokázali?“

„To netuším.“

„Paní Coffmanová, máte videofon?“

„Jistěže mám. Právě jsem si měnila kabelky, když jste zazvonily.“

Odrážovala do pokoje, který podle Evy sloužil jako ložnice, a stejně rázně se vrátila s olbřímí kabelkou jasně fialové barvy a jen o málo menší večerní kabelkou, která byla třpytivě červená – Eva odhadovala, že ji sladila s Roscoeovou kravatou.

„Právě jsem z ní vyndávala, co budu dneska večer potřebovat,“ řekla Brendina a zalovila v tašce.

Její podráždění rychle přerostlo ve znepokojení. Přešla ke stolků a vysypala na něj obsah kabelky.

Eva si pomyslela, že s touhle kabelkou by Brendina nejspíš přežila i apokalypsu.

„Je pryč! Panebože, můj videofon je pryč.“

„Kde je, Brendi?“

„Panebože, Roscoe!“

„Neboj, pomůžu ti ho najít.“

Brendinin výraz zjehl. „Ne, zlato, je pryč. Někdo mi ho musel ukrást z kabelky.“

„Kdy jste ho použila naposledy?“ zeptala se Eva.

„Včera – byly jsme nakupovat. Já a moje holky – snachy a dcera. Marion chtěla na dnešní večer nové boty a potřebovala vyzvednout náramkový počítač, který koupila Frankovi – nechala do něj vyrýt nápis. A – bože, byly jsme všude možné. Zašly jsme si na pozdní oběd. Zavolaly jsme mé sestře, aby věděla, že jsme přeložily rezervaci v restauraci na půl třetí, protože všechno trvalo hrozně dlouho. Měla se tam s námi sejít a nesnáší dobře, když musí čekat.“

„Kde jste z něj volala?“

„Hm...“ Přitiskla si dlaň k čelu. „Na Chambres a Broadwayi – jsem si tím skoro jistá. Právě jsme vyšly z klenotnictví a to je tam.“

„Pokud si vzpomínáte, pak už jste videofon nepoužila?“

„Ne. Určitě ne. Ještě jsme chvíli nakupovaly a sešly jsme se s mou sestrou na oběd. V té restauraci jsme se zdržely a Marion naléhala, abychom Rachel – to je moje sestra – a já odjely domů autem. Zavolala nám taxi a zaplatila ho – trvala na tom. Vrátila jsem se domů a zdřímla jsem si. Byl to dlouhý den. Pak jsme se s Roscoem navečeřeli a dívali se na televizi. Dneska jsem nikde nebyla. Potřebovala jsem tu uklidit a připravit se na večer. Na videofonu mám jenom jeden účet – nákupní a domácí. Ale...“

„To nic, Brendi.“ Roscoe ji objal paží. „Pomůžu ti. Stejně už jsi potřebovala nový videofon.“

S povzdychem se o něj opřela. „Půjč mi svůj, Roscoe, abych to všechno vyřídila. Opravdu přijdeme pozdě.“

„Peabodyová, dejte Coffmanovým naše vizitky. Váš syn se může spojit přímo s námi.“

„Ano, dobře, díky. Musím se o to hned postarat. Můžete si promluvit s Joshuou. Je policista.“

2. kapitola

Po návratu do auta se Peabodyová připoutala. „Možná vrah hledal snadnou kořist. Starší žena, kterou rozptyluje spousta jiných žen. Možná je nějakou dobu sledoval. Někde v obchodním centru do ní strčil a vylovil jí videofon z kabelky.“

„Nejspíš,“ souhlasila Eva. „A možná si myslel, že až začne hledat svůj videofon, jako starší člověk si pomyslí, že ho asi někam založila. Spoléhal na to, že si hned nezmění kódy. Stačilo mu jenom pár hodin. Použít ho, vyhodit a jít dál.“

Prodírala se dopravou přes město. „Nebude to s nimi souviset. Ne že by je zprošťovala viny skutečnost, že mají v rodině poldu a rabína, ale bylo by to nedbalé a hloupé.“

„Zapojíte do toho seržanta Coffmana?“

„To bych mohla. Jestli tam je nějaká spojitost, může se do toho zakousnout. Promluvíme si s tou doručovatelkou – která s tím taky nebude souviset, jediné že by ji někdo neměl rád a chtěl ji takhle dostat do maléru.“

„To by bylo taky hloupé.“

„Jo, ale promluvíme si s ní. Tuhle trasu objíždí pravidelně. Možná zná někoho v sousedství, kdo nebyl zrovna velký fanda Kenta Abnera.“

Lydia Merchantová bydlela v pátém patře budovy vyrostlé po městských válkách, nad obchodem se španělskými potravinami, který voněl jako tacos s nějakou tajemnou náplní. Nikdo tu neměl otevřená okna do jarního večera a většina oken byla naopak vybavena mřížemi proti vloupání.

Ačkoliv Lydia bydlela v pátém patře, Evě stačil jediný pohled na výtahy se zelenými dveřmi – jeden s cedulí MIMO PROVOZ, na kterou někdo vztekle tiskacími písmeny dopsal UŽ ZASE! – a automaticky zamířila ke schodům.

„Volné kalhoty,“ vzdychla Peabodyová a stoupala s Evou různými pachy – cítily jídlo z čínské restaurace, které si někdo donesl k večeři, něčí tělesný pach, lacinou voňavku a kupodivu taky čerstvé růže.

V pátém patře se Eva podívala na dveře bytu. Kvalitní zabezpečení: tři bytelné zámky místo elektroniky.

Levnější, ale docela účinné.

Zazvonila.

O chvíli později v interkomu zašumělo a někdo se zeptal: „Kdo je to?“

„Newyorská policie.“

„Jo, jasně.“

„Newyorská policie,“ zopakovala Eva a zvedla před špehyrku odznak.

„Zavolám tam, abych si to ověřila, než vám otevřu.“

„Poručík Eva Dallasová a detektiv Delia Peabodyová, policejní ústředí.“

„Jo, taky jasně.“

Eva čekala a čekala. Pak zevnitř zaslechla zapištění a zvýšené ženské hlasy. Následovalo cvakání zámků, odsouvání závor a dveře se konečně otevřely.

Dvě vykulené ženy, které se za nimi objevily, byly podobně staré. Jedna byla vysoká, s velkými prsy, plavovlasá, druhá jentak tak dosahovala průměrné výšky a celkově měla drobnou postavu. Bruneta, míšenka.

Obě na ně třeštily modré oči.

„Zatracená práce,“ vydechly jednohlasně. „Vypadáte jako Marlo Durnová v tom filmu,“ pokračovala blondýna. „Nebo spíš Marlo vypadala jako vy. Viděly jsme to dvakrát.“

„Super.“ Eva si pomyslela, že by si na to měla zvyknout.

Ale nikdy si na to nezvykne.

„Někdo se sem vloupal a někoho zabil?“ zeptala se Lydia, ta bruneta. „Někdo se sem pořád vloupává, nebo se o to aspoň snaží.“

„Ne. Jde o balíček, který jste dnes ráno doručila, slečno Merchantová.“

„Vážně?“ Vykulila oči ještě víc. „Který?“

„Můžeme jít dál?“ zeptala se Peabodyová s úsměvem.

„Jasně. Jste hezčí než ta herečka ve filmu,“ řekla jí ta blondýna. „Já vím, že ji zamordovali a vůbec, ale je to pravda.“

Růže, které zavoněly na schodech, teď stály na úzkém baru, jenž odděloval stísněný obývací pokoj od maličké kuchyně. Vedle nich byla otevřená láhev vína.

„Posadte se. Právě jsme si daly trochu vína. Můžete si dát s námi? Oslavujeme.“

„Ne, ale díky.“

„Obě jsme dostaly přidáno.“ Energická blondýna se posadila na opěrku křesla. „Já minulý týden a Lydia konečně dneska. Přestěhujeme se z téhle díry!“

„Blahopřejeme. Slečno Merchantová...“

„Říkejte mi jenom Lydie. Je hrozně divné, že jste obě tady, v té naší díře. Doručuju fůru balíčků. Pracuju pro GPZ, ale to asi víte.“

„Dneska jste jeden doručila Kentu Abnerovi.“

„Doktoru Abnerovi, jistě. Nosím zásilky jemu a doktoru Ruffymu. Jsou moc milí – vždycky mi dávají spopitné na Vánoce. To nedělá každý. Bylo s tím balíčkem něco v nepořádku? Předala jsem ho přímo doktoru Abnerovi, jakmile mi otevřel.“

„Dostal se k vám ten balíček nějakým nezvyklým způsobem?“

„Ne. V distribučním centru jsou skoro samé androidy a automaty. Naloží dodávku, aktualizují rozpis – co se má doručit ráno, které speciální zásilky mají přednost a tak dále. Tohle muselo být ranní doručení přes noc. Nechápu, o co jde.“

„Domníváme se, že ten balíček obsahoval dosud nezjištěnou toxickou látku.“

Lydia se na ni chvíli nechápavě dívala a pak se poplašeně nadechla. „Myslíte jed? Něco jako terorismus?“

„Zatím nemáme důvod předpokládat, že šlo o teroristický útok.“ *To není tak úplně pravda*, pomyslela si Eva.

„Jak víte, že tam byl jed? Doktoru Abnerovi se udělalo špatně?“

„Doktor Abner je mrtvý. Zemřel krátce po obdržení a otevření zásilky.“

„Mrtvý? On je mrtvý?“ Modré oči se jí zalily slzami. „Ale... panebože. Panebože, Teelo!“

Teela ji okamžitě objala paží a sklouzla do křesla k Lydii. „Lydia se toho balíčku dotýkala. Je...“

„Domníváme se, že se dotyčná látka uvolnila až při otevření.“

„Jsem v pohodě, jsem v pořádku. Doktor Abner. Je to moc hodný člověk. A s doktorem Ruftym se k sobě skvěle hodí. Poznáte, když se k sobě nějací dva lidi hodí. Měla jsem je vážně ráda. A nevěděla jsem... Přisahám, že jsem netušila, že je s tou zásilkou něco v nepořádku. Nikdy bych...“

„Nikdo vás neobviňuje,“ uklidňovala ji Peabodyová. „Nevíte o někom v jejich sousedství, ve vašem zaměstnání nebo kdekoli jinde, kdo neměl doktora Abnera v lásce?“

„Ne. Pár jejich sousedů znám, protože jsou na mojí trase. Ale nikdo o něm nikdy neřekl nic ošklivého, vlastně ani jiného. Někdy, když adresát není doma a nemá schránku, převezme zásilku nějaký soused – na to musíte mít ve složce souhlas. Někteří ten souhlas mají. I doktoři někdy přebírali balíčky pro sousedy z obou stran jejich domu a naopak. Je to opravdu příjemná, přátelská ulice. Ale dneska byla jediná zásilka v celém bloku pro doktora Abnera. Bože, je doktor Rufty v pořádku? Myslím, že nebyl doma. Vypadalo to, že se doktor Abner chystá jít běhat. Někdy ho vídám, jak běhá, když objíždím svoji trasu, a doktora Ruftyho vídám přicházet domů, když doručuju odpolední zásilky.“

„Doktor Rufty v tu dobu nebyl doma.“

„Nevím, co mám dělat. Měla bych něco udělat? A co?“ zeptala se Evy.

„Jestli vás něco napadne, můžete zavolat mně nebo detektivu Peabodyové.“

„Musíte zjistit, co se stalo. Byl to moc hodný člověk. A ráno vypadal tak šťastně. Na to si vzpomínám. Vypadal šťastně a říkal, že bude krásný den. Musíte zjistit, co se stalo.“

„Pracujeme na tom.“

Když vyšly před dům, Eva se zamyslela nad dalším postupem. „Ordinace oběti je teď zavřená. Jedte domů a cestou se spojte s Abnerovou recepční nebo s tím, kdo má na starost chod jeho praxe.“

„Jako vedoucí kanceláře je uvedená Seldine Abbakarová – dívala jsem se na jejich internetovou stránku.“

„Prima. Zavolejte jí a domluvte na ráno setkání se všemi zaměstnanci. Tak brzy, jak jen to půjde. Dejte mi vědět hodinu a sejdem se tam. Můžete s sebou vzít McNaba – budeme potřebovat projít jejich elektroniku.“

„Lékařské záznamy,“ upozornila ji Peabodyová.

„Proto začnu cestou domů pracovat na získání soudního povolení. Jestli to udělal našťvaný pacient, zaměstnanci budou tušit, kdo to byl. I manžel by o tom něco věděl.“

„Jeho pacienty jsou nemluvnata a děti do věku šestnácti let.“

„Už jsem viděla řadu našťvaných nemluvnat,“ poznamenala Eva. „A nechtějte, abych začínala o teenagerech. A děti mají rodiče. Každopádně domluvte tu schůzku. Já si mezitím založím nástěnku a složku a sepíšu to.“

„Dostala jsem jednodušší úkol.“

„Tentokrát. Jestli se vám nepodaří domluvit schůzku před osmou, setkáme se v márnici, v sedm hodin ráno.“

„To je vždycky prima začátek dne.“

„Domluvte tu schůzku,“ zopakovala Eva a nastoupila do auta – pořád ignorovala troubení klaksonů a kletby řidičů.

Vypnula ceduli s nápisem VE SLUŽBĚ a zařadila se do provozu před chlápkem, který už jí ukazoval vztyčený prostředníček.

Naprogramovala si na palubním AutoChefu kávu a zavolala asistentce státního žalobce Reové.

„Prosím, ne,“ zaúpěla Reová místo pozdravu. „Zrovna jedu domů a uvízla jsem v zácpě. Chci jenom drink a ticho.“

„Můžeš mít oboje, až mi seženeš soudní povolení. Taký zrovna jedu domů – takže máme obě smůlu.“

Reová si povzdychla a pohodila hlavou, až se jí zaleskly nadýchané blond vlasy. „Vystoupím z taxíku a půjdu pěšky. Zastavte mi,“ pokynula řidiči a Eva se chvíli dívala na modrý displej přerušného hovoru, zatímco Reová plátila.

Když se znovu objevila, její obraz se pohupoval s tím, jak kráčela po chodníku. „To je ten případ s tím dosud neidentifikovaným jedem, víd’?“

„Doufám, že ho brzy určí, a ano. Obětí je doktor – dětský doktor, a já hned ráno vyslechnu jeho zaměstnance. Potřebuju jeho elektroniku.“

„Zdravotní záznamy nedostaneš jen tak, a rozhodně ne do rána.“

„Sežeň mi aspoň zbytek – důvěrné informace můžou zatím počkat. Potřebuju vědět, jestli si nezaznamenal nějaké výhrůžky nebo korespondenci, která ho poplašila. Nebo jestli někdo z jeho zaměstnanců nemá nějaké problémy.“

„To zvládnu. Slyšela jsem, že jsi tomu jedu byla taky vystavená. Ale nevypadáš tak.“

„Ať šlo o cokoliv, bylo to pryč, než jsme se tam dostali.“

„Aspoň jedna dobrá zpráva. Pošlu ti to povolení.“

„Díky.“

„Pořád mi dlužíš drink za to minulé.“

„Nepřijdeš o něj. Zatím se měj.“

Eva ukončila spojení, napila se kávy a pokračovala v cestě. A napadlo ji, že ani ne před týdnem seděla v Itálii na terase a popíjela víno pod hvězdami, po dnu plném slunění.

Jedla těstoviny, lenošila a užívala si spousty sexu.

A nikdo v jejím okolí nebyl zavražděn – aspoň pokud věděla.

Život s Roarkem nikdy nebyl obyčejný. Rutinní možná – pro ně, protože většina lidí by to patrně za rutinu nepovažovala.

Ale funguje to – opravdu to funguje, pomyslela si. A jedním z důvodů tak dobrého fungování bylo vědomí, že se vrátí domů – už to samo o sobě bylo úžasné slovo – s čerstvým případem a on tam bude pro ni.

Podívá se na ni způsobem, z kterého se jí ještě dnes – a pravděpodobně tomu tak bude napořád – rozbuší srdce. Přiměje ji,

aby něco snědla, i když nemá chuť, což bylo otravné a zároveň roztomilé.

A bude poslouchat. Žádné stížnosti, že přijela pozdě, žádné výčitky. Bude poslouchat, nabídne jí pomoc a tím vším jí umožní dosáhnout duševního klidu, v jaký nikdy nedoufala.

Když tedy konečně projela bránou, cítila tiché cvaknutí ve svém nitru. Vrací se domů. Velkolepý dům s věžičkami, který Roarke postavil, se tyčil pod noční oblohou. Do tmy zářily desítky oken, jako kdyby ji vítaly svým světlem.

Když zastavila a vystoupila z vozu, část tíhy z ní spadla. Jistě, musela ještě pracovat, ale byla doma.

Jelikož přijela pozdě – hodně pozdě –, nečekala, že v hale bude stát Summerset.

Ale stál tu, vysoký, kostnatý, v černém obleku a s vyzáblým obličejem, z nějž se na ni upíraly tmavé oči.

Eva zalovila v pytlí urážek, ale Summerset promluvil, než stačila nějakou vytáhnout.

„Dělá si starosti. Bude se tvářit, že ne, ale slyšel o tom, že jste byla vystavena toxické látce.“

„Psala jsem mu, že jsem v pohodě. A jsem.“

Summerset na ni jen dál upřeně hleděl a Eva získala nepříjemný dojem, že ji jako bývalý zdravotník z městských válek hodlá sám vyšetřit. To ani náhodou.

„Zjistili, co to bylo za látku?“

„Nevím. Podívám se. Jsem v pořádku.“ Podrážděně si svlékla kabát a přehodila ho přes sloupek zábradlí.

„Nezapomeňte ho o tom ubezpečit.“

Nadechla se k odseknutí, ale připadalo jí to zbytečné. Místo toho se cestou do schodů zastavila a ohlédlá se. „Myslíte, že bych přijela domů, kdyby existovala sebemenší šance, že na sobě mám něco, čím bych mu mohla ublížit?“

„Rozhodně ne. Což, spolu s tím, že je po deváté, představuje důvod, proč si dělá starosti.“

Sakra, sakra, no jistě. „Musela jsem – Kruci. Kde je?“

„Ve vaší pracovně, kde jinde? Ví, že jste doma. Nastavil si upozornění.“

Vyklusala nahoru. Pomyslela si, že se zachovala podle pravidel manželství, a přesto měla pocit, že něco zvirtala.

Seděl na pohovce v její pracovně, u krbu s nízko plápolajícím ohněm a s otlýlým kocourem na klíně. V jedné ruce měl knihu, v druhé sklenku vína.

A ano, podíval se na ni tím svým způsobem – ale Eva viděla i úlevu, která mu přeletěla po tváři.

„Á, tady jsi,“ řekl s tím nádherným náznakem irského přízvuku.

„Promiň.“

Roarke odložil knihu a vstal. Eva k němu přistoupila, objala ho a pevně ho sevřela. „Omlouvám se.“

„Za to, že jdeš pozdě?“ Teď v jeho hlase slyšela údiv. „No tak, poručíku, to přece patří k tvé práci, nebo ne?“

„Za to, že jsem se stoprocentně neujistila, že víš, že jsem v pořádku. Za to, že jsem neudělala dost, aby sis o mě nedělal starosti.“

„Hm.“ Políbil ji na temeno a odtáhl se od ní. „To zase patří k mé práci. Pořád si budu dělat starosti, drahá Evo. Ale teď...“ Pohládl ji palcem po mělkém důlku na bradě a sklonil se k ní na dlouhý, vřelý polibek. „Jsi doma. Posad' se na chvíli ke kocourovi – i Galahad měl jisté obavy. Donesu ti víno.“

Žádné stížnosti ani výtky, jen víno a přivítání. A tlustý kocour. A tak si na minutku sedla, protože Roarke do jejího života nevnášel jenom dovolené v Itálii, pravou kávu, kvalitní sex a všechny možné další věci.

Vnášel do něj rovnováhu.

Několikrát kocoura pohládila, a když se překulil na záda, podržela ho na břicho. A vzala si od Roarkea víno.

„Vyšetřili mě hned na místě.“

„Tos mi psala.“ Jeho nespoutaně, nádherně modré oči jí hleděly do tváře. Zvedl její ruku a políbil ji. „Určili, co to bylo za jed?“

„Musím se podívat, ale když jsem se dívala před hodinou, ještě to nevěděli. Tělo bylo objeveno až po čtvrté hodině odpoledne, když přišel manžel z práce. Nezačali by s analýzami

dřív než... nejspíš někdy před hodinou. Musejí dodržovat postupy a tak.“

„Určitě jsi nejedla.“

„Měli jsme napilno.“

„To si umím představit. Navečeříme se a ty mi o všem povíš.“

„Navečeříme? Copak jsi ještě nejedl?“

„Nejedl.“ Stiskl jí ruku. „Měl jsem starosti.“

„Počkej.“ Vzala jeho ruce do svých. „Slibuju, že ti nebudu lhát nebo to zlehčovat, jestli se ocitnu v maléru nebo se něco zvrtné. Budu s tebou jednat na rovinu.“

„Tak dobře.“

Nespouštěla z něj oči. „Stejně si budeš dělat starosti.“

„Samozřejmě. Ale i tak děkuji. Taky bys měla vědět, že jsem si v duchu slíbil jednu věc. Až se mi vrátíš domů, dáme si čabajkovou pizzu.“

Eva se rozzářila. „Vážně?“

„A má láska k tobě je tak hluboká, že budu trvat na tom, aby sis k ní dala zeleninovou přílohu.“

„Když to po mně chceš, sním ji. Takže totéž platí o mojí lásce.“

„Mohla by sis tu zeleninu dát na pizzu.“

Vrhla po něm nefalšovaně zhrožený pohled. „Takhle pokazit pizzu?“

„Nevím, co mě to napadlo.“

Roarke vstal a odešel do kuchyňky, zatímco Eva ještě chvíli hladila kocoura, než se přesunula se sklenicemi a lahví vína ke stolu.

Vyhledla prosklenými dveřmi na balkon a za něj. A do nosu ji udeřila vůně pizzy, z níž se jí stáhl lačný žaludek jako z horečnatého snu.

„Vím, že kdybych si dávala samé pizzy, časem by se mi přejedly,“ poznamenala. „Ale nejspíš by to trvalo několik desítek let.“

Posadili se a Eva si vzala první klínek. „Brzy bude dost teplo, abychom jedli u otevřených dveří. To bude příjemné.“

Zapípal jí videofon. „Promiň. Reová?“

„Povolení je na cestě – s omezenou platností. Zatím se netýká zdravotních záznamů. To je pizza? Sakra, taky bych si jednu dala.“

„Kup si vlastní. Díky za rychlou práci.“

Eva odložila videofon.

„Slyšel jsem, že obětí byl lékař,“ prohodil Roarke.

„Pediatri. Skoro čtyřicet let v manželství. Objevil ho manžel. Ten dělá ředitele soukromé školy. Mají děti a vnoučata.“

Zvedla sklenici s vínem. „Podupal mi místo činu. Snažil se ho oživit. Abner byl mrtvý od rána a nezemřel nijak hezky, ale manžel se ho snažil zachránit a pak ještě zavolal zdravotníky.“

„Vyčítáš mu to?“

„Ne.“ Vzhledla k jeho obličejí, který vymodelovali andělé za obzvlášť štědrého dne, a k jeho magickým modrým očím. „Před pár lety bych mu to možná vyčítala. Teď ne. Milovali se. Bylo to vidět, sálalo to z celého domu i z jeho zármutku. Musíš si od toho zachovat odstup. Může ti z toho pukat srdce, ale musíš si zachovat odstup.“

„Jak mu ten jed doručili?“

„Globální poštou a zásilkami, ranní donáška.“

„Takže balíčkem? To je... troufalé. Znáte doručovatele?“

„Ta v tom nejede. Je čistá a měla je ráda. Působila upřímně. I sousedé je měli rádi. Při obchůzce okolí se nic nezjistilo – nějaký ten šok, strach a smutek. Zatím všechno ukazuje na to, že Abner byl hodný člověk, slušný souseď, který se udržuje v dobrém fyzickém stavu – běhal a posiloval. Právě se zřejmě chystal jít si zaběhat, když dorazil ten balíček. Odnesl si ho do kuchyně a otevřel ho.“

„Musela v něm být nějaká nádoba. Ani hodně troufalý člověk by neriskoval poslat jed jen tak.“

Eva dojedla první klínek. „Vypadá to na dvě nádoby – jedna uvnitř druhé. Na pultu stála krabička z levné imitace dřeva a s výstelkou – nejspíš šlo o obsah balíčku. A byly tam kousky a úlomky nějaké malé nádoby. Vypadalo to na tvrdý plast – laciný, patrně zvenku zlatý a zevnitř bílý. To,

co ho zabilo, muselo být uvnitř. Otevřel to a jed se dostal do vzduchu, nebo mu prošel kůží, pokud se ho dotkl. Na palcích měl popáleniny,“ vzpomněla si a pokrčila rameny. „Ještě nevím.“

„Zítřa zajdeš za Morrisem a svými přáteli v laboratoři.“

„Jo.“ Vzala si druhý klínek pizzy. „Zavolali jsme chemický oddíl – tou dobou už ve vzduchu nebyla ani stopa. Ve vzduchu, na mně ani na manželovi – oba jsme se dotýkali těla. Bylo toho dost, aby to během několika minut zabilo Abnera, ale rozptýlilo se to, než do domu vešel někdo další.“

„Předpokládám, že balíček byl adresován oběti?“

„Jo. Z vymyšleného obchodu, s vymyšlenou zpáteční adresou. Podaný u samoobslužné schránky. Kamera měla výpadek, takže si vrah sehnal rušičku nebo si ji umí vyrobit.“

„U schránky?“ Roarke se krátce zasmál. „Drahá, takovou rušičku by zvládlo vyrobit desetileté dítě. Víc by mě zajímalo, jak se ten balíček dostal přes skenery.“

„Jo, to se vyšetřuje. Jedna nádoba uvnitř druhé a ta uvnitř balíčku.“ Znovu pokrčila rameny. „A nejspíš jenom malé množství jedu. Akorát na to, aby zabil jednoho člověka.“

Ohlédl se, když se ve dveřích objevil Summerset, a zamračila se. „Nevolali jsme márnici, nebo snad ano?“

„Omluvte mě,“ řekl Summerset důstojně. „Dole jsou doktorka Dimattová a pan Monroe. Velice si přejí mluvit s poručíkem.“

„Řekněte jim, ať jdou nahoru,“ odpověděl Roarke, než se Eva stačila zvednout. „Poručík právě večeří. Přinesu další sklenice,“ dodal, když Summerset zmizel.

Doktorka Dimattová, pomyslela si Eva. Doktor Abner.

Znala Louisa oběť? Pravděpodobnost samozřejmě nebyla vysoká vzhledem k tomu, kolik lékařů ve městě pracovalo, ale na druhou stranu Charles a Louisa bydleli jen pár bloků od místa činu.

„Určitě se znali.“

„Hm?“

Roarke přinesl další dvě sklenice.

„Louisa a oběť. Proto přišli. Jak k tomu mám sakra přistupovat?“

Pomyslela si, že to nějak bude muset zvládnout, protože už vstoupili do pracovny. Louisa – jemná blondýna – a Charles, vysoký, snědý a pohledný.

Obětavá lékařka a bývalý licencovaný společník tvořili okouzlující pár a bylo vidět, že i jejich vztah funguje velice dobře.

„Moc se omlouvám,“ začala Louisa. „Za to, že jsme sem tak vpadli a vyrušili vás od večere. Já...“

„Máme pizzu a pizzu nic nevyruší. Jak jsi znala Kenta Abnera?“ zeptala se Eva.

„Jak jsi věděla...“ Louisa zavřela oči. „Přišel do mé kliniky hned první týden po otevření. Nabídl, že u mě odslouží dvacet hodin měsíčně jako dobrovolník. Jen tak. Takový to byl člověk a lékař.“

V očích se jí zaleskly slzy a přelily se jí na tváře. „Omlouvám se,“ řekla znovu. „Špatně to zvládám. Potřebovala jsem přijít a promluvit si s tebou.“

„Posadte se.“ Roarke jí povytáhl židli. „Posadte se a dejte si víno. Dokážete něco sníst?“

„Rád všem vnucuje jídlo,“ poznamenala Eva. Doufala, že se ty nejhorší slzy rychle přeženou.

„Ne, díky, jídlo si nedám. Víno ano.“

Roarke kývl na Charlese a každý si přinesl jednu židli. Posadili se, Roarke jim nalil víno.

„Nezhrouťm se. Nebo aspoň ne moc,“ opravila se Louisa.

„To je dobře. Tak mi pověz, co víš o Kentu Abnerovi – osobně, profesionálně i jakkoliv jinak.“

Louisa přikývla, polkla a podívala se na Charlese.

„Já začnu,“ nabídl se Charles.

3. kapitola

„S přátelili jsme se,“ spustil Charles. „Stali se z nás opravdu dobří přátelé. Poznal jsem je prostřednictvím Louisy, když Kent začal pracovat jako dobrovolník na klinice. Pozvali nás na drinky a padli jsme si do oka.“

„Nevzpomínám si, že bych je viděla na vaší svatbě,“ řekla Eva.

„Byli v Africe. Martin si vzal měsíc studijního volna, protože se Kent chtěl na pár týdnů připojit k tamější lékařské skupině. Udělali si pracovní dovolenou, dalo by se říct, a její termín kolidoval s naší svatbou. Když jsme se vrátili ze svatební cesty, uspořádali nám menší sousedský večírek.“

„Jsou to skvělí lidé,“ dodala Louisa. „Spolu i každý zvlášť. Oba jsou oddaní své práci, ale ne natolik, aby zanedbávali všechno ostatní. Rádi přijímali návštěvy, milovali svou rodinu, chodili do divadel a na výstavy. Kent rýpal do Martina kvůli cvičení – opakoval mu, že není dobré procvičovat jenom mozek. A Martin si dobíral Kenta, protože Kent nevěděl vůbec nic – a ani nechtěl vědět – o žádném sportu. To byly jediné neshody, které jsem u nich kdy viděla. Fungovalo jim to spolu, Dallasová, tak, jak bys doufala, že to po skoro čtyřiceti letech bude fungovat i vám.“

Charles položil svoji ruku na její. „Jelikož jsme byli dobří přátelé, ptali jsme se sami sebe, jestli existoval nějaký důvod pro to, co se stalo. A nic nás nenapadlo. Víte jistě, že to nebyla nehoda nebo omyl?“

„Ano.“ *Víc se k tomu říct nedá*, pomyslela si Eva. „Jelikož pracoval na klinice pravidelně, budou tam jeho záznamy.“

Doktorka Dimattová okamžitě zavrtěla hlavou. „Záznamy pacientů...“

Eva mávla rukou. „Bla bla. Můžu se do nich dostat, pokud budu potřebovat, ale prozatím, jako majitelka kliniky, se do nich můžeš podívat ty. Pročíst si je. Poznala bys, kdyby v nich bylo něco divného. Kromě záznamů pacientů budete mít záznamy o korespondenci, oběžníky, komunikaci mezi zaměstnanci.“

„Můžeš vyslechnout každého, kdo je zaměstnaný na klinice nebo tam pracuje jako dobrovolník. Ale rovnou ti řeknu, že nikdo z nich by nepřál Kentovi nic zlého. Všichni ho měli rádi a vážili si ho.“

„Dobře. A co někdo, kdo ho měl rád až moc?“

„Já ne... Ach.“ Louisa sraštila čelo a napila se vína. „Nikdo mě nenapadá. Někteří rodiče žádali konkrétně o něj a čekali na jeho ordinační hodiny, pokud nešlo o něco naléhavého. Ale nikdy jsem si nevšimla ničeho takového, co naznačuješ. Tu a tam nějaký žertík, to ano. Jako třeba Hella – to je jedna ze zdravotních sester, které u nás pracují jako dobrovolnice. Ještě se dostává z druhého rozvodu. Zaslechla jsem, jak říká Kentovi, že je škoda, že je gay a ještě k tomu zadaný, a proč se jí nedaří najít si heterosexuálního svobodného chlapa jako on.“

„Jak odpověděl?“

„Že bude mít oči na stopkách. Někdy nosil květiny, Dalla-sová, protože říkal, že projasňují den nám i pacientům. Nebo přinesl krabici koláčků. Byl pozorný a šlechetný a mně se dělá zle z toho, co se mu stalo.“

„Nevolali jsme Martinovi,“ řekl Charles, „protože ho nechceme rušit, ale napadlo nás, že bychom třeba zítra zavolali jejich synovi nebo dceři a zeptali se, jestli nemůžeme nějak... V takové situaci nikdy nemůžete opravdu pomoci.“

„Povíte nám, co se stalo? Aspoň něco, co by dávalo smysl?“

Eva se podívala na Louisu – momentálně měla suché oči, ale jen taktak. Pová jim, co uslyší v ranních zprávách – možná o trochu víc. „Můžu vám říct, že zásilka obsahující toxickou látku byla adresována doktoru Kentu Abnerovi. Můžu vám říct, že osoba, která ji doručila, jen dělala svoji práci, a není